

29.

Ngày hôm sau, chị Ngà biến mất.

Cả nhà náo loạn như có giặc. Sáng tinh mơ, tôi vừa mở mắt chưa kịp bước xuống đất đã bị dì Miên thộp cổ:

- Trường có biết chị Ngà đi đâu không?

Tôi ngơ ngác:

- Làm sao cháu biết được! Tối hôm qua chị Ngà vẫn ngủ với dì mà!

Dì Miên buồn tôi ra, về lo lắng:

- Nhưng sáng nay dì chẳng thấy chị Ngà đâu!

Bụng tôi thót lại:

- Dì đã tìm hết các nơi chưa?

- Tìm khắp rồi! Không thấy!

Tôi ngập ngừng:

- Hay chỉ về nhà?

Dì sẽ đi thành phố ngay bây giờ! - Giọng dì Miên căng thẳng, rồi dì hoang mang nói tiếp – Nhưng nếu chị Ngà về nhà, sao không mang theo một thứ gì, cũng chẳng báo cho dì biết?

Tôi không biết dì Miên hỏi tôi hay tự hỏi chính mình, và cũng không biết đáp trả như thế nào, tôi lầm lũi dắt xe đạp ra cổng chờ dì lên đường lộ đón xe đò.

Khi tôi về tới nhà, không khí hoảng loạn đã tạm thời lắng xuống. Mọi người đã tản đi đâu hết. Giờ này chắc ông tôi và anh Điền đang đi dò dẫm hỏi thăm tin tức ở các nhà trong làng. Đứng trong bếp nhìn ra, tôi thấy bà